

עיון ומחקר

הביצה שנתחפשה *

מאת: צילה רון

פתחים באופן נורמלי להכיר יותר ויותר באיפרנסונליות של החפצים והחוקים בעולם, ונטיתם להאנשה נחלשת. לכן תמנע מקוראים אלה מעורבות רגשית חזקה במתרחש בסיפור, ואפשר יהיה לכוונם לקריאה מעמיקה יותר.

בקריאה מעמיקה — הכוונה היא להבנה מלאה יותר של המסד והרחבתו, ולהתייחסות ליסודות המרכיבים את הטקסט. בכך מופנים גם הקוראים הצעירים למשמעויות של הסיפור, המתגלות תוך חשיפת היסודות המצויים בכל ספרות יפה, והם: הברירה של החומר מרים וארגונו.

בדרך זו, ילמדו הקוראים שאפשר ליהנות מסיפור שכבר קראו אותו, אפילו הוא ילדותי, ולגלות בו מדי פעם משמעויות נוספות. כקטנים, יחיו את הרפתקאותיה של הביצה המסכנה המעוררת רגשי אהדה והזדהות למרות כשלונותיה הרבים, ויחושו סיפוק והרגעה ברגע שהביצה הפכה לאפרוח, ומצאה את תיקונה. כמו כן יהנו, אם כי באופן לא מודע, מן החזרות הקצובות של האיורים ומגיוונם, מן הלשון המתנגנת וה-

לפנינו סיפור בידיוני השזור אלמנטים שיריים אשר העלילה שבו, דרך הצגתה, הסגנון, המראה החיצוני, ההדפסה, האיורים וכו' מעידים על כך שהוא נועד לילדים קטנים בגיל הגן, או לכל היותר לקוראים בכיתות א, ב, בבית-הספר היסודי. אך ככל סיפור בידיוני, שאיננו מתכוון רק לשעשע או "למתוח" אלא מתכוון לרמוז בעיקר על משמעויות מופשטות שהן מעבר לאמירה הגלויה, מכיל גם הסיפור שלפנינו משמעויות לוואי שניתן לחשוף אותן רק בגיל מבוגר יותר. ייתכן שאפשר לעמוד על משמעויות אלו, כבר בכיתות ג'—ד' בבית-הספר היסודי, מתוך הנימוקים הבאים:

1. הסיפור הגלוי, פשוט ומובן גם לילדים קטנים, לכן לא יהיה צורך להשקיע מאמצים רבים להבנת התוכן הגלוי ואפשר יהיה להתפנות לדיון מעמיק יותר.

2. בגיל זה מתחילים הילדים המת-

* הביצה שנתחפשה, סיפור וציור דן פגיס. הוצאת עס'עובד 1973.

הקשיים שיתעוררו. אך רשימתנו זאת מוקדשת לניתוח היצירה ולא להנחיות הדידאקטיות.

ב. המוטיב שבסיפור.

מקריאה ראשונה נדמה לנו שלפנינו עי-בוד נוסף של מוטיב ידוע בספרות; אי שביעות רצונו של יצור כלשהו מגורלו, ונסיונו להיות משהו אחר, אך בסופו של דבר מתברר שלהיות משהו אחר אין זה כלל טוב יותר אלא להיפך. לרוב, הדמות המתאוננת או המתנסה בגלגול אחר היא בעל-חיים, לעתים צומח, ובסיפור שלפנינו — היא ביצה (דומם).

כדברי המספר: "היה היתה ביצה שלא רצתה להיות ביצה מפני שלא ידעה, לא לעמוד, לא לקפוץ ולא ללכת. וכל זה מן היתה רק מתגלגלת ומתהפכת".

בהמשך הסיפור מתוארים גלגולי הביצה ותהפוכותיה, כיצד היא מנסה תחילה להתחבר עם עצמים אחרים עגולים כמוה — כדור הפינג'פונג והבלון, אך שניהם מזלזלים בה ומשאירים אותה לנפשה. מתוך יאוש מחליטה הביצה להתפש לעצמים שונים אחרים, אך ללא הועיל. ביציותה מתגלית מבעד לכל תחפושת. היא אינה מצליחה להיות לא פרח, לא פטריה, לא כד ולא ליצן. "את סתם ביצה מחופשת אמרו לה". לבסוף מצאה אותה אמה התרנגולת ובעל כורחה של הביצה זגרה עליה, וכך מצאה הביצה את תיקונה. היא כבר אינה ביצה, היא אפרוח. ואנו מוסיפים בדמיונו את הסיום לפי הפתיחה: "ועכשיו היא יודעת לעמוד, לקפוץ וללכת".

אך מעיון נוסף בסיפור ומניתוח היסודות המרכיבים אותו מתברר, שאין

צלילית, ומן האילוסטרציות המשתבצות באופן אורגני בטקסט.

כגדולים יותר, עשויים הם ליהנות מגילוי המשמעויות שבסיפור, ומראייתו כמשל לבעיות ולהתלבטויות שלהם עצמם. כבכל משל, גלום גם בסיפור זה "מורסר השכל" מוסווה שאם יבוא למודעות הקוראים, אגב הניתוח הספרותי, יהפך סיפור זה לאמצעי חינוכי בעל ערך בהתפתחות האישיות הכוללת של התלמיד, ולא רק כאמצעי לפיתוח קריאה מעמיקה של קטעי ספרות יפה. עם כל החיוב שצינינו לעיל, אי-אפשר להתעלם מן הבעיות העלולות להתעורר בקריאת סיפור זה בכיתות ג'ד' בבית-הספר היסודי, כגון:

א. כיצד להתגבר על הדחייה הראשונה שסיפור זה עלול לעורר בילדים בגיל 8-9, משום שהוא יראה להם תינוקי.

ב. כיצד להביא ילדים בגיל זה להבנת המשמעויות שבסיפור, הדורשות חשיבה מופשטת שהיא ברמה שמעבר לרמת חשיבתם, והדורשות התנסות יות רבות יותר בחיים.

ג. כיצד להביא סיפור זה בפני ילדים טעוני-טיפוח, שחשיבתם היא אני-מסטית ואנטרופומורפית גם בגיל זה, ושכושר ההבחנה שלהם אינו מפותח דיו.

ד. כיצד לנתח את היצירה מבלי לפגום בשלמותה ומבלי לפגום בהתרשמות האסתטית הכוללת שהיא עשויה לעורר.

חזקה על המורה, שידע להתגבר על

כאן עיבוד אחר של המוטיב הידוע שנזכר לעיל, ו"הביצה שהתחפשה" איננה עוד גיבור הנוסף לרשימת הגיבורים המופיעים בסיפורים בעלי מוטיב זה, אלא שלפנינו חידוש. עצם בחירת הביצה כגיבור הראשי ובחירת התחפושת כמוטיב המרכזי בו, הופך את הסיפור הזה לבעל משמעות שונה לחלוטין מן המשמעות הנובעת בסיפורים דומים. (ראה למשל בספר האגדה "העורב והיונה").*

ג. משמעות בחירת הביצה כגיבור הראשי

הביצה מגלמת בצורה המוחשית ביותר את הרעיון של **משהו הנמצא בכוח והיכול לצאת אל הפועל** (כמובן בתנאים הסביבתיים המתאימים למהותי שבו). ולכן בחירת הביצה כגיבור הראשי איפשרה למספר לסיים את העלילה באופן אופטימי. משאלתה של הביצה, להיות לא ביצה, נתממשה. היא הופכת להיות אפרוח ויכולה לעמוד, לקפוץ וללכת, כל אותם הדברים שכה רצתה לעשותם קודם ולא יכלה. ולא עוד, אלא אף תוכל לעשות דברים מפליאים אחרים. לכשתגדל תוכל להיות שותף בהבאת אפרוחים נוספים לעולם.

השינוי נתפס כאן כמשהו המעיד על צמיחה, גדילה והתפתחות. כך הופכת הביצה להיות סמל לתהליך של שינוי מעין זה. הרצון לשינוי הוא לגיטימי. והדבר מתבטא באי שביעות הרצון מן הקיים ובחיפושי דרך לזהות העצמית. כמו כן, בחירת הביצה כגיבור מדגישה

אספקט משמעותי נוסף. השינוי החיובי מתרחש רק כאשר היצור גם חוזר אל עצמו, אל המקור שבו. ולא על-ידי חיקוי או התחפשות למשהו אחר. החזרה אל המצב הקודם, שיכולה להיראות כאילו נסיגה הבאה לאחר יאוש ובלית ברירה, היא דווקא החזרה המאפשרת את השינוי. נוי. כי זוהי חזרה המאפשרת התכנסות פנימה אל "הביציות" של היצור. כך, שיבה אל המקור ו"דגירה" גורמים לכוחות הגלומים בכוח לצאת אל הפועל. זהו בעצם שלב הכרחי בכל תהליך של יצירה; התכנסות פנימה והשתתות על מנת שיתרחשו כל אותם השינויים הסמויים שבבוא העת מתגלים גם כלפי חוץ.

ואמנם, רק לאחר הדגירה הרגישה הביצה "שמשוה נע בה, וזו בה, וזע בה", ובסופו של התהליך הגיעה למימוש עצמי. היא יצור חי בעל יכולת של התפתחות וכך משתקף הדבר בסיפור מן הדילוג אלוג שבין הביצה ואמה "מה קרה לי אמא? ... משהו מנסה בי לבקוע, לפתוח, לפרוח! כמובן, אמרה אמא, כמובן, סוף סוף אתה אתה! אפרוח".

משמעות זו של חשיבות החזרה אל המקור, אל המהות הטבעית על מנת לגדול, מתחזקת בבחירת התחפושת כמוטיב המרכזי שבסיפור.

רק אז, כשחדלה הביצה להשקיע את האנרגיה שלה בחיקוי או בהתבוללות, נתאפשרה צמיחת האני.

ד. משמעות בחירת התחפושת כמוטיב המרכזי בסיפור

התחפושת מגלמת בצורה המוחשית ביותר את השינוי החיצוני בלבד, את

* מתוך ספר האגדה של ביאליק ורביצקי, עמוד תרל"ז, אגדה כ"ז, הוצאת דביר ת"א (מהדורה מיוחדת לקוראי מעריב).

הבינה "שלבִיצה קשה לחיות אם היא רוצה להיות לא היא אלא אחת הפטריות", כלומר, לא רק קשה להתחפש לאחר, אלא גם החיים בתחפושת הם קשים. כי המות הטבעית לא מגיעה כך לסיפוקה.

משפט זה אודות הביצה יכול ליהפך למוטו, כי הוא מתאים לכל מקרי התחפושת. אך מעניין שהביצה עצמה אינה מגיעה למסקנה כוללת זו. לאחר כל כשלונותיה היא עדיין רוצה להמשיך להתגלגל בעולם, אלא שהתרנגולת כרפה עליה להתנהג כפי שמתאים למהותה הפנימית (האין זה רומז לנו על תפקיד המבוגרים בחיי הילדים?). ההבחנה הזו שבין המהותי שבדבר מסויים לטפל שבו, בולטת אף בבחירת העצמים שהביצה התחפשה אליהם.

ה. המשמעויות הנובעות מבחירת העצמים שבחרה הביצה

א. לראשונה בוחרת הביצה בכדור הפירינג-פונג והבלון כחברים, ובכך היא מדגישה את הרצון להידמות להם, והיא אומרת: "אנחנו כל כך דומים, שנינו עגולים ולבנים, בוא נתגלגל יחדיו". האמנם הם דומים? הדמיון הוא חיצוני בלבד, הצורה והצבע, שהם טפלים בהשוואה למהותי שבביצה. הביצה אינה מבחינה במהרה תה אלא רואה את חיצוניותה בלבד. גם בעצמים אותם בחרה לתחפושות השונות, מצויה הצורה הבסיסית המעוגלת. הביצה מוסיפה פריטים מסוימים, מעלה עליה איפור וה-

הפניה אל החוץ. זהו תהליך הבולם את התפתחות הכוחות הגנוזים, ולא עוד אלא גורם להמעטת העצמיות ולנסיגה בלתי פוסקת מן השינוי המבוקש.

כמו כן, בחירת התחפושת כמוטיב מרכזי בסיפור מאפשרת הבחנה נוספת כמו: ההבחנה שבין המהותי למקרי הדבר בולט מן הדרך בה מוצגת התחפושת של הביצה ובמיוחד מן התגובות לתחפושות.

לדוגמה:

א. כשהביצה התחפשה לפרח, הביחנו הילדים מיד שאין היא פרח. כי המהותי שבפרח היה חסר — האבקנים והרית. "אין לו ריח והוא קרח... ", והילדים בורחים מפני הביצה המחופשת.

ב. התחפושת של הכד אף היא נעשית על-ידי הצורה החיצונית בלבד. המהותי שבכד הוא ערכו השימושי. הפתח שדרכו אפשר להכניס ולהוציא דברים שונים. במקרה זה המגיב הוא חתול: מה זה, האם אתה כד, אין לך פתח ובכלל אי אפשר לשמור בד חלב, חבל" (תוספת זו של החתול מעידה על נקודת הראות הסובייקטיבית של המגיב).

ג. כשהתחפשה הביצה לפטריה לא קיבלו אותה הפטריות באהבה רבה אלא בתמהון, כי לא היו בה הדברים המאפיינים את הפטריה. מכאן, כשמישהו רוצה להיות אחר הוא לא הוא, והוא גם לא מישהו אחר, כי חסרה בו המהות של האחר. נוסף לכך מצוין המשורר שהביצה

תחפושת מוכנה, התעניינות הביצה הוא בחוץ ובחיצוני.

ב. בחירת העצמים — כדור הפינג' פונג והבלון — כבאים בעימות עם הביצה, יוצרת גם משמעות אירונית, דווקא הכדור והבלון שאין בהם מאום, דווקא הם מתרברבים כלפי הביצה. והכדור עונה לנסינונות הח" ברות של הביצה: "אני קופץ ואני רץ ואת רק מתגלגלת". והבלון בכלל לא עונה מתוך יהירות גדולה עוד יו- תר. שניהם מזלזלים בה. (למראית עין הביצה היא דומם ככדור וכבלון, וכדוממים הריהם בעלי תכונות עדי- פות, הן מבחינת הצורה והן מבחינת יכולת התנועה).

האירוניה גדלה כשהביצה עצמה בטו- חה שאכן היא נחותה מהם. ובטוחה כי צורתה החיצונית הביצית בעוכריה, בה בשעה שהיא בכוח מלאה חיים. המשמ- עות האירונית מתחזקת על-ידי ביטויי לשון שהם בעלי מובנים כפולים, כגון: הביטוי "ריקן" לגבי הכדור, והביטוי "מנופח ורודף רוח" לגבי הבלון. הביטוי יים נראים כמתארים את האובייקטים האלה באופן מציאותי — כסימנים למ- סומנים בלבד, אך יחד עם זאת הם הופ- כים כאן לסמל. הם מתארים דברים שאין בהם תוכן, שאין בהם ממש.

חוסר ההבחנה של הביצה בין המהותי ללא מהותי, ואי ידיעתה את מעלותיה בהשוואה לעצמים הדוממים והריקים, אינה מעוררת בנו לגלוג, אלא רחמים וסימפטיה ואנו רוצים לנחם אותה ול- מר לה: טפשונית שכמוך, אומנם אינך יו- דעת לקפוץ ככדור ולעוף כבלון. אך הס-

תכלי פנימה, בתוך עצמך, ותגלי עולם ומ- לואו. שני העצמים שאת כל-כך רוצה בחברתם — ריקים הם ואין בהם מאום. ולא עוד אלא שמגבלותיך כרגע הן יתרון. לו ידעת לקפוץ היתה כל מהותך נפגמת, למזלך את יודעת רק להתגלגל, ולהתגל- גל בקושי.

גם בחירת העצמים אליהם רצתה הבי- צה להתחפש, יוצרת מצב אירוני. כי אף אחד מהם אינו מסוגל לעשות יותר ממה שהביצה עצמה יכולה לעשות. הם לא פחות מוגבלים ממנה ביכולת התנועה. לא הפרח, לא הפטריה ואף לא הכד, יכולים ללכת, לקפוץ או לעוף. ואם הם מסוגלים לעמוד, לא כולם מסוגלים אפילו להתגל- גל כמוה. הרצון להיות לא היא והמאמ- צים שהיא עושה לשם כך, משכיחים אפי- לו מעצמה את המטרה שלשם השגתה היא עושה את נסיונותיה הרבים. ולא עוד, אלא שלאט לאט, בהדרגתיות, מג- בילים אותה נסיונות אלה יותר ויותר עד שהיא הופכת כמעט לאפס, ללא כלום. הדרגתיות זו תבלוט יותר אם נפנה לס- דר הופעתם בסיפור.

ו. המשמעות הנובעת מסדר הופעת הע- צמים בזה אחר זה

בארגון הנ"ל, נוכל לראות מעין הדרג- תיות גם כלפי מעלה וגם כלפי מטה. הי- אוש של הביצה ההולך וגדל, בעוד שהס- בלנות והזמן שהביצה משקיעה בתחפור- שת הולך וקטן. כמו כן, הולכת וגדלה המעטת דמות עצמה מתחפושת לתחפור- שת. התחפושת הראשונה דרשה הוספות ושינויים רבים יותר מאשר דרשה התח- פושת השלישית והרביעית. וביחוד זו

האחרונה — "ציור המעגל על הלוח". בתחפושת האחרונה, פוגמת הביצה בעצמה עד כדי כך, שהיא הופכת להיות בעלת מימד אחד בלבד, ואף זה רק ברישום גבולותיה. היא עצמה קיימת כבר בקושי. היא הפכה ממש לאפס. הקצב בה פועלת הביצה בנסיונות האחרונים של התחפור שית הולך וגובר עד הגיעו לשיא החידלון, בתחפושת האחרונה.

ז. המפנה בעלילה

מן השיא שבכשלונות, מן האפס, מתחיל המפנה אל הפתרון, אל היש. קיים כאן מעבר אל המצב בו הביצה מתעלמת מצורתה החיצונית באופן חיובי, וחוזרת אל עצמה, אל מהותה. עד שהצורה החיצונית מיותרת בכלל, והקליפה נשברת ומתגלית המהות שצמחה בסתר. אך המפנה לטובה, אינו בא ביוזמתה של הביצה עצמה, אלא התרנגולת שמצאה אותה עוזרת לה להגיע למימוש העצמי בצורה המתאימה למהותה.

ח. המבנה הכללי של הסיפור

במבנה הכללי של הסיפור נוכל לגלות שלושה שלבים הבאים זה אחר זה: **חי-קוי, התבוללות ועצמאות** (עצמיות). **החי-קוי** מתבטא ברצון הביצה להתחבר עם הכדור והבלון. בכך היא מדגישה את הפקעתה מחברת הביצים ומבליטה את הרצון להיקלט בחברה אחרת. **ההתבוללות** מתבטאת בנסיונות ההתחפשות, הביצה רוצה להתבולל בעצמים האחרים שלא יכירוה כלל. **העצמיות** מתבטאת בחזרה אל המקורי והמהותי שבביצה אז מתגשם המימוש העצמי.

מבנה זה של הסיפור מחזק ומבליט את המשמעות המיוחדת עליה דיברנו. הוא מחדד את ההבחנה שבין שינוי חיצוני שהנהו תהליך פנימי של צמיחה הנובע מן המהות הטבעית והיחודית לבין שינוי חיצוני, שהוא תהליך של חיכוך מהויות אחרות או התבוללות בהן, המביא לידי אובדן העצמיות.

בעוד האגדה "היונה והעורב" והשיר הסיפורי "מזבוב ועד פיל" ודומיהם, מציגים לפנינו את השינוי החיצוני ומזהירים אותנו בפניו, הרי הסיפור שלפנינו מציג גם את הפתרון החיובי. דבר החשוב במיוחד לילד הקטן הרוצה לגדול ולרכוש יכולת רבה יותר.

כמו כן, גם הנסיונות של הביצה בחי-קוי ובהתבוללות, שלא עלו יפה, מצטיינים לפנינו כחיפושי דרך לזהות העצמית, שהם חיוביים לכשעצמם.

השתלשלות העלילה בתוך המבנה הכיילי של הסיפור שצויין לעיל, יוצר מצב פארדוקסלי. בעוד שבשני השלבים הראשונים: "החי-קוי" וה"התבוללות", פעלה הביצה ביוזמתה היא, הרי הפנייה לקראת השלב השלישי, שלב המימוש העצמי, נעשתה דווקא על-ידי כפייה מבחוץ. מתוך כך קיימת התנגשות בין הרצון של הביצה להיות לא היא, לבין המהות הטבעית שנכפתה עליה מכורח צו עליון. כך שהסיפור המוליך לקראת סוף אופטימי יכול להתפרש כטומן בחובו, גרעין טראגי המאפיין מנקודת ראות מסויימת, את החיים בכלל.

אי אפשר להתכחש לעובדה, שהיצור רים נולדים בעל כורחם, ובעל כורחם הם נולדים כך ולא אחרת וכך עליהם להמשיך להתפתח לפי מינם ולפי ייחודם

בתוך המין שלהם. אך הרואים בהתפתחות ובצמיחה בהתאם לגזירת הטבע, ייעוד המביא עמו ברכה וסיפוק, לא יר-חמו על הביצה המסכנה שאמה התרנגור-לת כפתה עליה את מינה. להיפך, הם יר-או בדרכי התרנגולת, הכרח למימוש הסי-פוק הזה, מימוש שאליו שאפה הביצה בלא יודעין וללא יכולת להגיע אליו בכר-חות עצמה. הביצה היתה זקוקה לאם אוהבת וקפדנית כאחת, על מנת להפסיק להתגלגל בעולם, מצב שהיה עבורה טרא-גי הרבה יותר. יתר על כן, בכך ממלאת אף התרנגולת את הייעוד שהועיד לה הטבע כאם, לעזור לצאצאיה לממש את עצמם.

בדיקת היסודות השונים שבסיפור וגי-לוי דרכי התקשרותם, מאפשרים לנו לר-אות את המשמעות האופטימית שבסי-פור, משמעות המתאימה בייחוד להת-פתחותם הנפשית של הילדים.

רק בגיל מאוחר יותר ניתן להראות לילדים אף את נקודת הראות הטראגית ולהכניס אותם בסוד הוויכוח הפילוסופי על מהות החיים ועל הזכויות והחובות שהם טומנים.

ט. יסודות שיריים שבסיפור

כפי שנאמר במבוא, לפנינו סיפור הש-זור אלמנטים שיריים בתחומים השונים.

א. **בתחום המצלול:** חריזה; צלילים ממקדים ואונומטופיאיים וצרופי לשון מוסיקליים אחרים המפוזרים במקומות שונים בסיפור.

ב. **בתחום המקצב:** משהו מן המשקל, חזרה וגיוון בסיטואציות ובמבנה של-הם, אינברסיה ופסיחה.

ג **בתחום הלשון הפיגורטיבית:** התמר-נה הלשונית שכולה דמיון והשאלה, כפל משמעויות ומטונימה.

להלן דוגמות אחדות:

בתחום המצלול

1. בתגובת הביצה לצורתה החיצונית אנו שומעים את הצליל רע. זוהי תחושתה של הביצה ברגע זה. רע לה והיא מיר-אשת. "איזו צורה מוזרה יש לי, ממש צרה צרורה". הצליל ממקד את תשר-מת-לבנו לתוכן ובכך מחזק את המש-מעויות שאותה קיבל מן התוכן. (אגב, קיים כאן כפל לשון — "צרה צרורה" כמו צרה-צורה'. הצורה היא צרתה).

2. "יום אחד היתה לה הרגשה מוזרה משהו נע בה וזע בה וזז בה". פה אנו שומעים את התזוזה שבתנועה. אנו שומעים רחש מסוים בתהליך ההתי-פתחות, כאילו שומעים את קול שבי-רת הקליפה החיצונית ויציאת האפרוח.

בתחום המקצב

1. פסיחות: במקומות מסוימים קיימת סטייה ביחסי שורה, משפט כמו:

א. הדף הראשון כולל משפט אחד, המ-חולק למספר שורות ארוכות וקצרות לסירוגין. החלוקה מבליטה ומדגישה דברים שהמחבר התכוון להדגיש אר-תם, כך הופך ה'איך' להיות גם ה'מה'. על-ידי הקיטוע מודגשת כל יחידה וי-חידה לחוד. הדבר מודגש בייחוד בשו-רות הקצרות שבכל פעם מודגשת המ-לה "לא" המופיעה בתחילת כל שו-

3. **ריתמוס הנוצר על-ידי חזרה וגיוון :**
המתבטא בעיקר בהתנסויות השונות
ולעיתים גם בחזרה על אותן המילים.
בנסיונות התחפושות קיים מבנה קבוע
החוזר על עצמו.

בתחום הלשון הפיגורטיבית

1. **כפל משמעויות** — על הביצה נאמר
שהיא : "מתגלגלת ומתהפכת", מש-
מעות ראשונה — מסמנת תיאור תנו-
עה. משמעות שנייה מסמלת ורומזת
על הרפתקאותיה של הביצה, גלגולה
ותהפוכותיה ואף יכול לרמוז על תכו-
נת הביצה שהיא הפכפכת ואינה יו-
דעת מה היא בעצם רוצה.

2. **מטונימיה :** התחפשה לליצן : "חבשה
מצנפת עם גדיל וציירה על עצמה
גבות, עיניים, אף וצחוק". צחוק במ-
קום פה. שם הפעולה, במקום המקור
של הפעולה.

רה. אנפורה זו מבליטה את הרגשתה
הרעה של הביצה מאי-יכולתה לעשות
כל כך הרבה דברים. כמו כן, הקיטוע
מבליט כל פעולה ופעולה לחוד כשב-
כל פעם התנועה מתרחבת, כמו : **לע-**
מוד, לקפוץ וללכת.

ג. בדף הבא קיימת פסיחה במשפט הא-
חרון : "בוא נתגלגל יחד". המלה
"יחד באה במבודד ובכך היא מורגשת
מאוד. היות **יחד** היה דבר חשוב מאוד
לביצה. ועם זאת עולה אירוניה דקה
מן ה"**יחד**" הבא במבודד. בשני המק-
רים הללו גרמה הפסיחה לקטיעת כל
יחידה ויחידה לחוד. במקרה הבא,
באה הפסיחה ליצור מתיחות והתרג-
שות, כמו בעמוד שלפני האחרון.

2. **משקל ימבי :** במקומות מסוימים בן-
לט המשקל הימבי :

א. היה היתה ביצה / שלא רצתה
להיות ביצה וכו'.